

at saadant kan tilregnes Den, der anmelder dem; vi maae derfor ansee vort Forslag 15 for at være ikke uvigtigt og fastholde samme.

X.

Til Grosserer-Komiteens Forslag 16.

Dette Forslag har ved den under 30te November s. A. emanerede Lov fundet en Afgjærelse, om hvilken Komiteen ikke har havt Leilighed til at yttre sig, og som den ikke kan billige. Det Barfel, som denne Lov bestemmer for udenlandske Kreditorer, er, saaledes som Kommissionens Medlemmer Lund og Hansen have anført, upaatvivelig for kort, og vi troe, at det maa beskyttes, at langtfra værende Kreditorer lettelig ved samme ville kunne blive udelukkede fra at gjøre deres Fordringer gjældende, hvilket aabenbart vilde være en stor Uake mod vor Lovgivning. Vi maae urgere vort Forslag, hvorefter alle Kreditorer udenfor Landet, være sig i Europa eller andre Berdensdele, skulle indvarsles med en Frist af 6 Maaneder og 6 Uger, eller, om man vil, 7 $\frac{1}{2}$ Maaned i det Hele, altsaa 6 Uger længere end det ved Lov 30te November er bestemt.

XI.

Til Grosserer-Komiteens Forslag 17.

Vi finde Kommissionens Betænkning, hvorefter vort Forslag 17 skulde være unødvendigt, ikke fyldestgjørende begrundet; henholde os til det af Kommissionens Medlem Hansen i Betænkningens § 40 Fremsatte, og maae fastholde vort Forslag.

XII.

Til Grosserer-Komiteens Forslag 18.

Efter det Exempel, som er givet i Preussen ved den af os paaberaabte preussiske Konkursorden, som ogsaa ved den franske Lovgivning, hvor denne handler om det saakaldte Konkordat (Code de Commerce Cap. VI. Sect. 2), maae vi vedblivende anbefale til en

nærmere Overveelse det Spørgsmaal: om og hvorledes den ved Majoritetsbeslutning af Kreditorer indtrædende tyungne Afford kunde indføres i vor Fallitlovgivning?

Efter i det Forudgaaende at have omhandlet Kommissionensbetænkningen, forsaavidt den refererer sig til de af Grosserer-Komiteen gjorte Forslag, skulle vi nu tillade os at berøre de i Betænkningen, uafhængig af bemeldte Forslag, gjorte nye Indstillinger, nemlig: Indstilling III. betærende Protektorium; IX., Skifterettens Bemyndigelse til at antage Tilbud af Voets Debitorer o. s. v.; X., betærende Fremgangsmaaden ved Beslutninger, der skulle tages om Voets Anliggender ved Skiftesamlinger; XII., om Fordringsers Likvidationsret i Boer m. m.; XIII., om Skifteforvalterens Forpligtelse til at udbetale Dividende til Kreditorer. Samtlige disse Indstillinger tiltræde vi i deres Helhed. Indstilling VIII. tiltræde vi med den Modifikation, at dersom de Indsigelser, der fremsættes mod den opgjorte Liste over anmeldte Fordringer, erkendes rigtige af Skifteretten, bør det være Voets Sag og Pligt at forsøge samme. Urigtige Fordringer imod Voet høre nemlig hen under Voets Behandling i Almindelighed, og der er ingen Grund til, naar Nogen paaviser en Fordrings Urigtighed, og saaledes gjør Voet en Tjeneste, at paalægge ham at forsøge Voets Læve og Ret i den Anledning.

Hvad endelig de af Kommissionens Medlem Procurator Larsen gjorte Indstillinger angaaer, skulle vi betærende den første af disse, der omhandler en Omordning af Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Skifteskommission, som en os fremmed Materie ikke tillade os nogen Vittring. Den anden Indstilling, sigtende til at forskaffe Erhvervelsen og Bestidelsen af faste Eiendomme efter Kjøbekontrakt en større Retsikkerhed, behandler en vigtig Gjenstand, om hvilken vi dog ved denne Leilighed troe at kunne afholde os fra nogen afgjørende Vittring, da den ikke staaer i nogen umiddelbar Forbindelse med Fallitlovgivningen. Sagen bør, efter vor Formening, ei alene sees